

บทที่ 4

วิเคราะห์แนวทางในการนำวิธีการลงโทษระดับกลางมาใช้ในคดีอาญา ของประเทศไทย

จากการที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาถึงแนวทางการนำมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้ซึ่งมีได้หลายวิธีนั้น แต่ผู้เขียนทำการศึกษาเน้นเฉพาะการนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้กับการลงโทษจำคุกเพื่อเป็นการระบายจำนวนนักโทษที่เพิ่มขึ้นทุกปี อีกทั้ง ศึกษารายละเอียดโดยเฉพาะการควบคุมตัวที่ค่ายทหารนั้น ซึ่งในบทนี้ผู้เขียนจะทำการศึกษาถึงหลักเกณฑ์และวิธีการที่เหมาะสมในการนำการควบคุมตัวผู้กระทำความผิดในคดีอาญาไว้ในค่ายทหารของประเทศไทย

4.1 แนวคิดและเหตุผล

เนื่องจากความแออัดภายในเรือนจำที่ส่งผลให้จำนวนผู้ต้องขังไม่ได้สัดส่วนกับขนาดของเรือนจำเป็นที่มาหรือจุดเริ่มต้นในการหามาตรการต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหา ซึ่งสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำเป็นหนึ่งในรูปแบบที่มีการนำเสนอ โดยเริ่มแรกที่มีการนำแนวคิดของมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้เทียบเคียง ซึ่งหลังจากนั้นก็ให้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ.2550 ที่ได้นำเอาสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้แทนเรือนจำอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยลักษณะการนำเอามาใช้ นั่นคือจะให้ได้ต่อเมื่อได้มีการลงโทษจำคุกมาแล้วระยะหนึ่งแล้ว

ซึ่งในต่างประเทศนั้นการนำมาตรการต่างๆที่ไม่ใช่เรือนจำมาปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดก็มีจุดเริ่มต้นมาจากความแออัดของเรือนจำเช่นเดียวกัน ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือสหรัฐอเมริกา ที่ได้มีการพัฒนามาตรการลงโทษให้มีความหลากหลายโดยการใช้มาตรการลงโทษระดับกลาง ซึ่งพัฒนาการของการใช้มาตรการลงโทษระดับกลางก็เพื่อให้เป็นผลในการลดการใช้เรือนจำ โดยมาตรการลงโทษระดับกลางเป็นมาตรการที่ศาลกำหนดได้โดยไม่ต้องวางโทษจำคุกก่อนและมีความเข้มข้นของสภาพการบังคับมากกว่าการคุมประพฤติแต่น้อยกว่าการจำคุกในเรือนจำ ทั้งนี้มีการนำเอาสถานที่ต่าง ๆ ที่อยู่ในมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้กับผู้ต้องโทษในเรือนจำเมื่อได้รับการปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขด้วย

ในส่วนของประเทศอังกฤษก็มีการพัฒนามาตรการลงโทษในชุมชนซึ่งก็ส่งผลให้เป็นการไม่ใช่เรือนจำในท้ายที่สุดเช่นกัน ทั้งนี้ ในส่วนของการนำมาใช้กับผู้ต้องโทษจำคุกในประเทศอังกฤษมีแนวคิดในการจัดการกับผู้ต้องโทษจำคุกโดยมีการกำหนดให้จำคุกระยะหนึ่งแล้วทำการปล่อยตัวออกจากเรือนจำนั้นมือยก่อนแล้ว แต่แนวคิดที่เน้นการลงโทษจำคุกหรือกักขังเป็นหลัก อันเป็นการเน้นการป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากการกระทำความผิดที่ร้ายแรงและผู้กระทำความผิดที่เป็นอันตรายจึงมีการขยายระยะเวลาการต้องโทษจำคุกในเรือนจำให้สูงขึ้นในส่วนของผู้กระทำความผิดที่เป็นอันตรายโดยมีการกำหนดกระบวนการพิจารณาในส่วนนี้ไว้เป็นการเฉพาะ

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าแนวคิดในการลดความแออัดของเรือนจำนั้นเป็นแนวคิดหรือเหตุผลอันเป็นที่มาของการใช้สถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำในประเทศไทยไม่ได้แตกต่างไปจากในต่างประเทศหากแต่ประเทศไทยมีความแตกต่างในส่วนหนึ่งของแนวคิดในการนำสถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้ภายหลังเท่านั้นก็แต่โดยการที่ได้จำคุกมาในระยะหนึ่ง ในขณะที่ต่างประเทศจะเน้นอยู่ในขั้นตอนก่อนที่จะมีการใช้โทษจำคุก โดยปรากฏอยู่ในรูปแบบของมาตรการลงโทษระดับกลางและการลงโทษในชุมชน โดยมีหลักเกณฑ์ที่มีการนำสถานที่ยื่นมาใช้แทนการลงโทษจำคุกแต่แรกเริ่ม ซึ่งในส่วนนี้ของไทยก็คือการคุมประพฤติ หากเมื่อเทียบระดับของความเข้มข้นของการควบคุมผู้กระทำความผิดแล้ว ผู้เขียนเห็นว่าระดับความเข้มข้นและการนำมาปรับใช้จริงนั้นยังไม่มีชัดเจนในการนำมาใช้เท่าไรนักเมื่อเทียบกับต่างประเทศแล้ว แต่อย่างไรก็ตามในต่างประเทศก็ได้มีการนำมาตรการลงโทษในชุมชนและมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้เป็นขั้นตอนภายหลังจากได้รับโทษจำคุกมาแล้วส่วนหนึ่งเช่นเดียวกับไทย

4.2 หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการใช้สถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการจำคุกในสถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำของไทย ปรากฏอยู่ที่มาตรา 89/2 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในกฎหมายอังกฤษปรากฏอยู่ในส่วนของการปล่อยตัวก่อนกำหนดโดยไม่มีเงื่อนไข ในกฎหมายอเมริกาในมลรัฐโอไฮโอปรากฏอยู่ในส่วนของมาตรการลงโทษระดับกลางซึ่งเหตุในการนำสถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้นั้นหากเป็นของไทยต้องปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นซึ่งอาจเป็นความจำเป็นของรัฐหรือของตัวผู้ต้องโทษเองก็ได้ ทั้งนี้ หากไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นก็ไม่อาจนำสถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำตามกฎหมายไทยมาใช้ได้เลย แม้ผู้ซึ่งต้องโทษจำคุกจะเป็นบุคคลที่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ตาม ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การใช้สถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำไม่ใช่สิทธิที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

ซึ่งในกฎหมายอังกฤษ เหตุในการนำสถานที่ยื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้กับผู้ต้องโทษมีความสัมพันธ์กับการอนุญาตให้ปล่อยตัวก่อนกำหนด โดยผู้กระทำความผิดจะถูกจำคุกในเรือนจำ

กึ่งหนึ่ง และส่วนที่เหลือจะถูกควบคุมภายใต้เงื่อนไขการปล่อยตัวที่ถูกกำหนดไว้ โดยหากเข้าหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ ก็สามารถนำเอาสถานที่เห็นสมควรมาใช้ควบคุมผู้ต้องโทษต่อไป บนเงื่อนไขการอนุญาตได้จนกว่าจะครบกำหนดตามคำพิพากษาได้ ซึ่งขณะที่อยู่ภายใต้การอนุญาตนี้ยังถือว่าผู้ต้องโทษรับโทษตามคำพิพากษาจำคุกอยู่

ในสหรัฐอเมริกา รัฐโอไฮโอ มีการนำเอาสถานที่ที่จัดไว้ในชุมชนมาใช้กับผู้ต้องโทษที่ได้รับการบังคับโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้วด้วยเช่นกัน โดยจะนำมาใช้เมื่อผู้ต้องโทษนั้นได้รับโทษจำคุกในเรือนจำครบแล้ว แต่ต้องให้มีการควบคุมผู้กระทำความผิดนั้นต่อไปภายใต้มาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัว

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายไทยในการนำเอาสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้นั้นค่อนข้างจำกัด เมื่อเปรียบเทียบกับเหตุในการนำไปใช้ในกฎหมายต่างประเทศ ทั้งนี้ เนื่องจากในต่างประเทศนั้นสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำจะถูกนำมาใช้ทั้งในขั้นตอนก่อนที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับโทษจำคุกในเรือนจำ โดยสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำในส่วนนี้ถือเสมือนเป็นสถานที่ที่ใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิด นอกจากนี้ ในขั้นตอนหลังจากที่ผู้ต้องโทษได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้ว ซึ่งกฎหมายต่างประเทศก็ได้กำหนดให้นำเอาสถานที่ที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้ควบคุมผู้กระทำความผิดอีกด้วยในช่วงเวลาที่ยังไม่ครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาในกฎหมายอังกฤษ และในช่วงเวลาภายใต้มาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัวในกฎหมายรัฐโอไฮโอ

4.2.1 ผู้ต้องโทษที่จะถูกนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้

ในกฎหมายไทยกำหนดไว้ให้นำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้กับผู้ซึ่งต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาอันถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกในเรือนจำแล้วระยะหนึ่งโดยกำหนดไว้ 2 ประเภท คือ ผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษา และผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี ในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอดชีวิต

ในกฎหมายอังกฤษกำหนดไว้ให้มีการนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้ภายใต้เงื่อนไขการอนุญาตให้ปล่อยตัวก่อนกำหนด โดยผู้ต้องโทษต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วระยะหนึ่งตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งในกรณีของผู้ต้องโทษจำคุกน้อยกว่า 12 เดือน จะได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มีเงื่อนไขเมื่อได้รับโทษมาแล้วกึ่งหนึ่ง แต่สำหรับผู้ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 12 เดือนขึ้นไป จะได้รับการปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขการได้รับอนุญาตเมื่อได้รับโทษมาแล้วกึ่งหนึ่ง ซึ่งสิทธิในการจะได้รับการปล่อยตัวโดยการอนุญาตนี้ผู้ต้องโทษจะได้รับโดยอัตโนมัติ เมื่อได้รับการลงโทษจำคุกในเรือนจำ

มาแล้วกึ่งหนึ่ง ทั้งนี้ในส่วนของผู้กระทำผิดที่เป็นอันตรายจะได้รับการพิจารณาในเรื่องการปล่อยตัว โดยการอนุญาตเมื่อได้รับโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้วกึ่งหนึ่งด้วยเช่นกัน แต่ในส่วนของผู้กระทำผิดที่เป็นอันตรายนี้ไม่เป็นสิทธิที่จะพึงได้รับอัตโนมัติ แต่เป็นสิทธิในลักษณะของการได้รับการพิจารณาว่าควรจะต้องรับโทษจำคุกในเรือนจำต่อไปอีกเท่าใด

ในกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐโอไฮโอ ผู้ต้องโทษที่จะได้รับการพิจารณาให้นำเอาสถานที่อื่นที่ไม่เรือนจำตามที่ปรากฏในมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้ จะเป็นผู้ต้องโทษที่ได้รับการลงโทษจำคุกในเรือนจำครบกำหนดระยะเวลาแล้ว แต่สถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำนี้จะถูกนำมาใช้กับผู้ต้องโทษในลักษณะที่เป็นมาตรการควบคุมภายหลังปล่อยตัว

จะเห็นได้ว่าทั้งในกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศมีการกำหนดให้มีการนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้กับผู้ต้องโทษจำคุกที่ได้รับโทษในเรือนจำมาแล้วระยะหนึ่ง เช่นเดียวกัน โดยจะแตกต่างกันในรายละเอียดของระยะเวลาเท่านั้นคือของประเทศไทยกำหนดไว้ว่าหนึ่งในสามแต่กฎหมายอังกฤษกำหนดหลักไว้ที่กึ่งหนึ่ง

4.2.2 ผู้มีอำนาจสั่งให้ใช้สถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ

ในกฎหมายไทย กำหนดให้ศาลสั่งให้มีการจำคุกในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำเป็นอำนาจของศาล ภายใต้การร้องขอของพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมาย หรืออาจเป็นกรณีที่ศาลเห็นสมควรเองก็ได้ โดยในการสั่งของศาลนี้กฎหมายกำหนดให้ศาลต้องพิจารณาโดยคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก สวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย

ในกฎหมายอังกฤษให้เป็นหน้าที่ของ The Secretary of State ในการพิจารณากำหนดให้มีการอนุญาตให้ปล่อยตัวโดยไม่มีเงื่อนไข กับผู้ต้องโทษที่รับโทษมาแล้วระยะหนึ่งตามที่กฎหมายกำหนด โดยในการพิจารณาสถานที่ที่จะนำมาใช้ในเงื่อนไขการอนุญาตจะได้รับการแนะนำจาก Prison governor และ NOMS (National Offender Management Service) ทั้งจะมีการนำเอาการประเมินความเสี่ยงในการก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมมาใช้ในการพิจารณาเลือกสถานที่ให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิดด้วย โดยการพิจารณานี้จะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยสาธารณะ การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและความปลอดภัยในการกลับเข้าสู่ชุมชนของผู้กระทำความผิดในการควบคุมดูแลผู้กระทำผิดในระหว่างอนุญาต

ในกฎหมายอเมริกา รัฐโอไฮโอ ผู้มีอำนาจในการสั่งให้มีการนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้ในกรณีผู้ต้องโทษที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้ว ภายใต้มาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัวนั้นคือ คณะกรรมการพักการลงโทษ (parole board) และศาล

จะเห็นได้ว่า บุคคลผู้มีอำนาจในการสั่งให้ใช้สถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำในกฎหมายไทย และต่างประเทศแตกต่างกัน โดยในกฎหมายไทยกำหนดให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในกรณีนี้ ในขณะที่ประเทศอังกฤษจะกำหนดให้เป็นหน้าที่ The Secretary of State ส่วนรัฐโอไฮโอ กำหนดให้เป็น การพิจารณาของคณะกรรมการพักการลงโทษ (parole board) และศาล

4.2.3 ระยะเวลาในการอยู่ในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ

ในกฎหมายไทย ไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจนว่าต้องถูกจำคุกในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำเป็นระยะเวลาเท่าใด แต่ก็อาจตีความได้จากบทบัญญัติที่ปรากฏว่า ตลอดระยะเวลาที่ถูกกำหนดไว้ในคำพิพากษาจำคุกที่ต่อเนื่องมาจากการรับโทษจำคุกในเรือนจำ นอกจากนี้กฎหมายไทย ซึ่งการอยู่ในสถานที่ขังในกฎหมายไทยนี้จะต้องอยู่ตลอด 24 ชั่วโมง เนื่องจากเป็นสถานที่ที่จำกัดเสรีภาพ

ในกฎหมายอังกฤษ กำหนดให้อยู่ในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำนี้ภายใต้เงื่อนไขการอนุญาต ซึ่งก็คือในส่วนของระยะเวลาที่เหลือภายหลังจากที่ได้รับการจำคุกในเรือนจำ ทั้งนี้ ในส่วนของระยะเวลาการอยู่ในสถานที่นี้ในแต่ละวันนั้น ในรูปแบบของสถานที่อื่นๆที่ไม่ใช่เรือนจำในกฎหมายอังกฤษนี้ไม่ได้กำหนดให้อยู่ตลอด 24 ชั่วโมง โดยเงื่อนไขที่เป็นระยะเวลานี้จะถูกกำหนดโดย the Secretary of State ซึ่งโดยหลักแล้วจะไม่เป็นการควบคุมตัวตลอดเวลา ทั้งนี้ ในส่วนของกำหนดระยะเวลาตามคำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ (home detention curfew) ได้มีการกำหนดระยะเวลาให้อยู่ในสถานที่ที่กำหนดไว้ในแต่ละวันไม่น้อยกว่า 9 ชั่วโมง อันมีลักษณะที่ไม่ได้กำหนดให้ต้องอยู่ในสถานที่ที่นั่นตลอดเวลา โดยใช้ electronic monitoring เป็นเครื่องมือในการควบคุมตัวให้อยู่ในสถานที่นี้

ในกฎหมายสหรัฐอเมริกา ไม่ได้กำหนดให้ผู้ต้องโทษต้องอยู่ภายในสถานที่ที่ไม่ใช่เรือนจำนี้ตลอดเวลาเช่นเดียวกับในกฎหมายอังกฤษ กล่าวคือ ยังให้ใช้ชีวิตในสังคมได้ในช่วงเวลาที่ ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้มีอำนาจในการสั่งให้ใช้สถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำด้วย

จะเห็นว่าระยะเวลาในการต้องรับโทษจำคุกสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำนี้กฎหมายไทย และกฎหมายอังกฤษถูกกำหนดให้นับต่อเนื่องไปจากระยะเวลาการรับโทษจำคุกในเรือนจำ ทั้งนี้ ในส่วนระยะเวลาในการอยู่ในสถานที่นี้ในแต่ละวัน กฎหมายไทยกำหนดไว้แตกต่างกับกฎหมายต่างประเทศในลักษณะที่กฎหมายไทยเป็นการจำกัดเสรีภาพตลอด 24 ชั่วโมง ในขณะที่กฎหมายต่างประเทศจำกัดเสรีภาพเป็นบางเวลา และสามารถออกไปใช้ชีวิตในสังคมได้ในกรณีที่ได้รับการอนุญาต

4.2.4 การฝ่าฝืนเงื่อนไขการให้อยู่สถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ

ในกฎหมายไทยหากมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขการให้อยู่สถานที่ซึ่ง กฎหมายกำหนดให้ศาลอาจเปลี่ยนแปลงคำสั่ง โดยการให้ดำเนินการตามหมายจำคุกได้ ซึ่งมีลักษณะเป็นการให้กลับไปปรับโทษจำคุกในเรือนจำเหมือนเดิม

ในกฎหมายอังกฤษ มีการกำหนดเหตุในการเพิกถอนคำสั่งไว้ ทั้งในกรณีไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการห้ามออกนอกสถานที่ และการไม่มีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุม รวมทั้งหากปรากฏว่ามีความจำเป็นเพื่อป้องกันสังคมจากอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากตัวผู้ต้องโทษ กฎหมายก็ให้อำนาจ The Secretary of State ในการเพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำนี้ได้ และเรียกตัวให้ผู้ต้องโทษกลับเข้าเรือนจำ

ในกฎหมายของสหรัฐอเมริกาหากมีการฝ่าฝืนมาตรการควบคุมภายหลังการปล่อยตัว ก็จะมีการเพิ่มระดับของมาตรการควบคุมที่เข้มงวดยิ่งขึ้น ทั้งนี้ หากฝ่าฝืนโดยการกระทำความผิดในฐานที่กฎหมายกำหนดไว้หรือได้กระทำการฝ่าฝืนซ้ำก็จะได้ปรับโทษจำคุกในเรือนจำ

จะเห็นได้ว่าบทลงโทษในกรณีที่มีการฝ่าฝืนคำสั่งการให้อยู่ในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ คือ การให้กลับไปปรับโทษในเรือนจำเหมือนเดิม ซึ่งกฎหมายไทยได้บัญญัติไว้สอดคล้องกับกฎหมายต่างประเทศ

4.3 มาตรการอื่น ๆ ที่มีการนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำไปใช้

ในส่วนของมาตรการอื่นๆที่มีการนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้กับผู้ต้องโทษในประเทศไทยนั้นก็ได้มีการนำโรงเรียนวิวัฒน์พลเมืองมาใช้กับผู้ต้องโทษคดียาเสพติด นอกจากนี้ ในส่วนของมาตรการที่ปรากฏในกฎหมายราชทัณฑ์คือ การพักการลงโทษ อันเป็นการปล่อยตัวนักโทษก่อนกำหนดเวลาต้องโทษตามคำพิพากษา แต่มีจุดต่างกับหลักเกณฑ์ตามมาตรา 89/2 (1) ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตรงที่การพักการลงโทษนั้นเป็นการปล่อยตัวออกไปจากเรือนจำภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติ ในขณะที่หลักเกณฑ์ตามมาตรา 89/2 (1) ผู้ต้องโทษยังคงอยู่ในสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ

ในประเทศอังกฤษมีการนำเอาสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้ในคำสั่งลงโทษในชุมชน เช่น คำสั่งห้ามออกนอกสถานที่ คำสั่งให้อยู่ในสถานที่ที่กำหนด คำสั่งให้บำบัดรักษาโรคจิต คำสั่งให้เข้าศูนย์ฝึกอบรม เป็นต้น ซึ่งสถานที่ที่ถูกนำมาใช้ตามคำสั่งต่าง ๆ เหล่านี้ไม่มีลักษณะเป็นการจำกัดเสรีภาพตลอดเวลา กล่าวคือ มีการอนุญาตให้ผู้กระทำความผิดสามารถออกไปนอกสถานที่ที่ไม่จำเป็นต้องมาอยู่ในสถานที่นี้ตลอดเวลา

ในสหรัฐอเมริกามีการนำมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิด โดยมาตรการลงโทษระดับกลางนี้มีการนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้ เช่น boot camp บ้านกึ่งวิธีและสถานที่อื่น ๆ ที่จัดไว้เป็นพิเศษ โดยสถานที่นี้มีความหลากหลายและมีลักษณะที่ไม่เป็นการจำกัดเสรีภาพตลอดระยะเวลา เสมือนหนึ่งว่าการเข้ามาในสถานที่ต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมที่บกพร่องเท่านั้น เมื่อเข้ารับการอบรมเสร็จในแต่ละวันก็สามารถที่จะออกไปใช้ชีวิตในสังคมภายนอกได้

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วนั้น เห็นได้ว่ากฎหมายไทยเรานั้นมีทางออกที่จะสามารถระบายนักโทษที่มีความแออัดอยู่ในเรือนจำออกมาตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายในปัจจุบันก็คือ มาตรา 89/2 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น ในหัวข้อต่อไปจะอธิบายสถานะทางกฎหมายของประเทศไทยที่มีความเกี่ยวข้องกับการจำคุกสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำก็คือการควบคุมตัวในค่ายทหารซึ่งกฎหมายไทยก็มีการนำมาใช้เช่นกัน

4.4 สถานะทางกฎหมายของการควบคุมตัวในค่ายทหาร

การควบคุมตัวผู้กระทำความผิดในคดีอาญาในค่ายทหารของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา และแคนาดา เป็นรูปแบบหนึ่งของการลงโทษระดับกลาง ที่มีความรุนแรงมาตรการอยู่ระหว่างการคุมประพฤติและการจำคุก และถูกนำมาใช้อย่างมาตรการเดียวและมีสภาพบังคับแยกต่างหากจากคำสั่งคุมประพฤติผู้กระทำความผิดซึ่งมีทั้งการกำหนดให้เป็นโทษประเภทหนึ่งในตัวเอง และกำหนดให้เป็นทางเลือกแทนการลงโทษจำคุก

ดังนั้น มาตรการลงโทษระดับกลาง (Intermediate Punishment) ก็คือโทษอย่างหนึ่งหากจะนำการควบคุมตัวในค่ายทหารมาใช้ในคดีอาญาแล้ว การควบคุมตัวในค่ายทหารนั้นก็มิลักษณะที่เป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่งเนื่องจากการจำกัดเสรีภาพของผู้กระทำความผิด ดังนั้นจึงต้องมีกฎหมายรับรองและให้อำนาจ

ซึ่งเมื่อพิจารณาโทษทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 มีอยู่ 5 สถาน คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน ซึ่งยังคงขาดความหลากหลายและอาจไม่เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดหรือลักษณะของการกระทำความผิดบางประเภทที่พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงไป ทำให้โทษที่มีอยู่ไม่สามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการลงโทษได้ ซึ่งส่งผลให้การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ โทษอาญาที่มีอยู่ในปัจจุบันยังคงมีปัญหาหรือข้อจำกัดในการบังคับใช้อยู่บางประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. โทษประหารชีวิต นอกจากจะมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องมนุษยธรรมแล้ว ยังเป็นโทษไม่อาจแก้ไขเยียวยาได้ หากเกิดความผิดพลาดขึ้นในกระบวนการยุติธรรม

2. โทษจำคุก มีปัญหาด้านงบประมาณที่ต้องใช้เป็นจำนวนมากในการดูแลผู้ต้องขัง ปัญหาความแออัดยัดเยียดในเรือนจำที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการควบคุมดูแลและการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขัง นอกจากนี้ โทษจำคุกยังส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมและจิตใจของผู้ต้องขัง โดยเฉพาะผู้ที่ถูกคุมขังในเรือนจำเป็นครั้งแรก ซึ่งทำให้การกลับคืนสู่สังคมภายหลังมีการปล่อยตัวเป็นไปได้ยาก และมีโอกาสกลับมากระทำผิดซ้ำอีก

3. โทษกักขัง เป็นโทษอาญาที่ไม่ได้นำมาใช้เป็นโทษโดยตรง หากแต่นำมาใช้แทนโทษประเภทอื่น เช่น การกักขังแทนการจำคุกระยะสั้น การกักขังแทนค่าปรับ หรือนำมาใช้ในกรณีไม่ส่งมอบทรัพย์สินที่ริบ การกักขังกรณีไม่ยอมทำทัณฑ์บนหรือหาประกันไม่ได้ เป็นต้น และลักษณะของโทษกักขังก็ขาดสภาพของความเป็นผลร้ายที่ชัดเจน อีกทั้ง ยังมีปัญหาความไม่สะดวกในการควบคุมดูแลของผู้บังคับใช้อีกด้วย

4. โทษปรับ มีปัญหาเกี่ยวกับการไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดมีฐานะทางการเงินดี เนื่องจากผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อการบังคับโทษปรับ และมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำอีกในภายหน้า ประกอบกับการที่สังคมเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ทำให้อัตราโทษปรับตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายหลายฉบับไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของโทษปรับไม่อาจสร้างความเกรงกลัวให้แก่ผู้กระทำความผิดได้ แต่ในทางตรงกันข้าม ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดมีฐานะยากจน ไม่สามารถชำระค่าปรับได้ ก็ต้องเปลี่ยนโทษเป็นกักขังแทนค่าปรับ ซึ่งไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษปรับที่มุ่งบังคับเอาทรัพย์สิน มิใช่เสรีภาพของผู้กระทำความผิด

5. โทษริบทรัพย์สิน การริบทรัพย์สินเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด มีข้อจำกัดในการบังคับโทษ เนื่องจากในทางปฏิบัติมีการใช้โทษริบทรัพย์สินในแนวทางที่แคบเกินไป และในกรณีที่ทรัพย์สินถูกแปรรูปหรือเปลี่ยนสภาพไป ก็ไม่อาจริบทรัพย์สินดังกล่าวได้

การที่ประเภทโทษทางอาญาที่ใช้ในประเทศไทยในปัจจุบันขาดความหลากหลายและมีปัญหาอยู่หลายประการตามที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ทำให้ผู้พิพากษาได้ใช้ดุลยพินิจในการลงโทษค่อนข้างจะจำกัดมาก โดยเฉพาะดุลยพินิจในการเลือกใช้วิธีการลงโทษแบบต่าง ๆ หรือการใช้มาตรการเลี่ยงการลงโทษจำคุก เป็นผลทำให้มีการนำโทษจำคุกมาใช้เป็นจำนวนมาก แม้ในปัจจุบันจะมีการใช้มาตรการรอกการลงโทษโดยมีการคุมประพฤติเพิ่มมากขึ้น แต่โทษจำคุกก็ยังเป็นมาตรการที่ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย เพราะยังมีผู้กระทำความผิดอีกจำนวนมากที่ไม่สมควรจะใช้โทษจำคุกที่หลงเข้ามาในระบบเรือนจำ เพียงเพราะกฎหมายของไทยยังขาดมาตรการที่เป็น

ทางเลือกอื่น ๆ โดยเฉพาะมาตรการกึ่งควบคุมที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการควบคุมประพุดกับ มาตรการจำคุก เพราะมาตรการที่เป็นทางเลือกแทนการจำคุกอื่น ๆ ที่มีอยู่ในขณะนี้ยังไม่ถูกนำมาใช้ อย่างเต็มที่ และเพราะโทษจำคุกเป็นโทษขอดนิยมที่ง่ายต่อการนำมาใช้ปฏิบัติต่อคดีทุกประเภท

ในคดีที่ผู้กระทำผิดในคดีเล็กน้อยที่ไม่มีสำนาคานเป็นผู้ร้าย ผู้เสพยาเสพติด หรือผู้กระทำ ผิดพลั้งพลาดที่ไม่ร้ายแรง ควรใช้วิธีการปฏิบัติที่เป็นทางเลือกอื่นๆแทนการใช้โทษจำคุก ซึ่งอาจทำ ได้หลายวิธี เช่น การใช้วิธีเบี่ยงเบนไปจากกระบวนการยุติธรรมหรือใช้โทษปรับ การชะลอฟ้อง การรอการลงโทษโดยมีการคุมประพุด การมอบตัวผู้กระทำผิดให้อยู่ในความดูแลของบุคคลใด บุคคลหนึ่งที่เหมาะสม การควบคุมตัวไว้ที่บ้าน การควบคุมตัวที่สถานควบคุมในชุมชน การฝึกค่าย ทหาร (boot camp) การทำงานสาธารณะ การจำคุกวันหยุด การชดเชยความเสียหายให้ผู้เสียหาย และนวัตกรรมในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแบบก้าวหน้าอื่นๆอีกมาก จึงควรที่จะต้องมีโทษหรือ มาตรการทางอาญาอื่นที่สามารถลดปัญหาที่เกิดจากการใช้โทษในลักษณะเดิม และในขณะเดียวกัน ก็สามารถบรรลุดัตถประสงค์ของการลงโทษได้ เพื่อเป็นทางเลือกให้แก่ศาลในการนำมาปรับใช้ให้ เหมาะสมกับผู้กระทำผิดและลักษณะของการกระทำความผิด อันจะทำให้การลงโทษมี ประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้น จากสภาพปัญหาความแออัดของเรือนจำและการที่ศาล ไม่มีทางเลือกมากนักใน การลงโทษผู้กระทำผิดและจากกฎหมายไทยเราก็มียาตรา 89/2 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา ได้มีการให้โอกาสนักโทษที่ได้รับโทษมาแล้วส่วนหนึ่งสามารถจำคุกสถานที่อื่นได้ ดังนั้น จึงควรมีการนำการควบคุมตัวในค่ายทหาร (boot camp) อันเป็นวิธีการลงโทษผู้กระทำผิด แนวใหม่ของแต่ละประเทศมาปรับใช้ เพื่อสร้างความสมดุล การบำบัดฟื้นฟู การสอดส่องดูแล ต่อ ผู้กระทำความผิดไปพร้อมกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายของรัฐบาลที่ต้องมาดูแล รับผิดชอบผู้กระทำผิด และเพื่อเป็นการเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมเพื่อไม่ให้ ผู้กระทำผิดมีมลทินติดตัว ทั้งยังให้โอกาสผู้กระทำผิดนั้นกลับไปใช้ชีวิตตามปกติในชุมชน ประกอบอาชีพหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวเช่นเดิม

การควบคุมตัวผู้กระทำผิดไว้ในค่ายทหารในต่างประเทศนั้น มีสถานะเป็นโทษที่เรียกว่า มาตรการลงโทษระดับกลางที่ค่อนข้างรุนแรง ดังนั้นหากมีเพิ่มเติมสถานที่ที่สามารถใช้การควบคุม ผู้กระทำความผิดไว้ในค่ายทหารได้จะทำให้สามารถระบายผู้กระทำผิดที่มีความผิดเพียงเล็กน้อยไม่ ต้องเข้าไปอยู่แต่เพียงเรือนจำ โดยอาศัยจากกฎหมายมาตรา 89/2 นั้นเอง

ผู้เขียนเห็นว่า มาตรา 89/2 นั้น อาจไม่สามารถนำมาปรับใช้กับการเพิ่มสถานที่จำคุกที่อื่น เป็นค่ายทหารได้ เนื่องจากตัวมาตราเองมีการกำหนดว่าผู้กระทำผิดต้องได้รับโทษมาแล้วส่วนหนึ่ง ดังนั้นผู้เขียนเห็นว่าควรแก้ไขโดยตัดส่วนประโยคที่กล่าวว่าจะต้องจำคุกมาแล้วระยะหนึ่งออกจาก

มาตรา 89/2 ทั้งนี้เพราะ หากต้องรับโทษมาแล้วระยะหนึ่งผู้กระทำความผิดก็ต้องอยู่แต่ในเรือนจำอีกทั้งหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกับการพักการลงโทษซึ่งการพักการลงโทษเป็นผลดีต่อผู้กระทำความผิดมากกว่า ทั้งนี้ มาตรา 89/2 ก็ให้นำกฎกระทรวงมาใช้เพื่อคว่าสถานที่ใดที่เป็นสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำให้ปลัดกระทรวงเป็นผู้ประกาศแต่เนื่องจากตั้งแต่มาตรา 89/2 บังคับใช้ก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ที่ใดที่ปลัดกระทรวงประกาศออกมา ดังนั้น หากนำคำขอร้องมาเป็นสถานที่ที่ปลัดกระทรวงต้องประกาศแล้วทำให้จะสามารถระบายผู้กระทำความผิดออกจากเรือนจำได้ ทั้งนี้ หากจะพิจารณาว่าการที่ผู้กระทำความผิดถูกนำไปควบคุมในค่ายทหารดังกล่าวจะเป็นการสร้างมลทินต่อตัวผู้เสียหายหรือไม่ ในส่วนนี้ผู้เขียนเห็นว่า การนำตัวผู้กระทำความผิดไปอยู่ในค่ายทหารไม่เป็นการสร้างรอยมลทินเนื่องจากเป็นสถานที่ที่อบรมฝึกระเบียบวินัยมากกว่าสถานที่ในเรือนจำที่ถูกจำกัดเสรีภาพแต่เพียงอย่างเดียว อีกทั้งเป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำความผิดเองที่ทำให้เห็นว่าสังคมยังคงให้ออกาสและพร้อมที่จะให้อภัย หากเมื่อเปรียบเทียบกับกรเข้า ไปจำคุกในเรือนจำแล้วสังคมมักตั้งรังเกียจผู้กระทำความผิดทันทีเนื่องจากคุณเป็นคนซึ่ก ทำให้เขาต้องถูกจำกัดอยู่ในที่แคบและปฏิบัติกิจกรรมที่ซ้ำซากมีข้อบังคับต่าง ๆ คอยบีบคั้นจิตใจมากมายทำให้ผู้ถูกลงโทษรู้สึกต่ำต้อยและขาดความนับถือในตัวเอง นอกจากนี้ ยังเป็นการทำให้เกิดการเรียนรู้การกระทำความผิดระหว่างกัน และมีโอกาสกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งอาจสามารถอธิบายได้จากทฤษฎีตราหน้าได้ว่า บุคคลที่เคยต้องโทษจำคุกมานั้นมักถูกตราหน้าจากสังคมว่าเป็นคนผิดและไม่ยอมรับคนประเภทนี้กลับเข้าสู่สังคมใหม่ ไม่ยอมคบค้าสมาคม หรือรับเข้ามาประกอบอาชีพในองค์กร ดังนั้น จึงอาจนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำอีกได้ แต่การที่ให้ผู้กระทำความผิดถูกควบคุมตัวในค่ายทหารไม่เป็นการสร้างมลทินต่อตัวผู้กระทำความผิด เนื่องจากมลทินไม่ได้เกิดจากกระบวนการดำเนินคดีทางอาญาของรัฐ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องกระทำเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แต่มลทินเกิดจากกระบวนการรับโทษในเรือนจำนั่นเอง

การกำหนดให้นำไปควบคุมในค่ายทหารได้นั้น อาจพิจารณาจาก มาตรา 89/2 ได้เลยเมื่อศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าศาลควรกำหนดสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้ ซึ่งการควบคุมตัวในค่ายทหารเป็นโทษระดับกลาง เนื่องจากโทษจำคุกหนักเกินไป ดังนั้นควรมีการนำมาตรการลงโทษระดับกลางเรื่องการควบคุมตัวในค่ายทหารนี้มาปรับได้แก่คดีดังกล่าว เพื่อให้ศาลได้มีทางเลือกมากขึ้น และยังเป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำความผิดอีกด้วย ซึ่งเห็นว่ามีเหมาะสมกับโทษที่เขาควรจะได้รับมากกว่าการจำคุกในเรือนจำแต่หลักในเรื่องมาตรการลงโทษระดับกลางนั้นนำมาแสดงให้เห็นถึงว่าได้มีการนำคำขอร้องมาใช้เท่านั้น เพราะผู้เพียงแต่เสนอแนะให้สถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำตามมาตรา 89/2 เป็นค่ายทหารเท่านั้นเอง

การศึกษานิติพนธ์ถึงสถานะทางกฎหมายในการควบคุมตัวผู้กระทำความผิดในค่ายทหารนี้ ผู้เขียนจะนำมาวิเคราะห์ว่าเห็นควรนำมาใช้กับกฎหมายไทยในมาตรา 89/2 เพื่อเป็นสถานที่อื่นที่

ไม่ใช่เรือนจำตามมาตรา 89/2 ที่เป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการแก้ไขผู้กระทำผิด และเพื่อเป็นการให้โอกาสได้คนดีกลับคืนสู่สังคมต่อไป

4.5 หลักเกณฑ์การนำการควบคุมตัวในค่ายทหารมาใช้ในประเทศไทย

4.5.1 ประเภทความผิดที่จะใช้การควบคุมตัวในค่ายทหาร

ประเทศสหรัฐอเมริกา กฎหมายอาญาสารบัญญัติ (Substantive Criminal Law) ในระบบกฎหมายสหรัฐและระบบกฎหมายมลรัฐ จะจำแนกประเภทความผิดออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ Felony และ Misdemeanor (บางรัฐอาจจำแนกความผิดเล็กน้อยซึ่งไม่มีโทษจำคุกโดยเรียกว่า Infraction, Violation หรือ Petty Offences) การจำแนกความผิดอาญาดังกล่าวจะอาศัยโทษตามกฎหมายของความผิดนั้นๆ กล่าวคือ โดยส่วนใหญ่ Felony จะหมายถึงความผิดที่มีอัตราโทษประหารชีวิตหรือจำคุกเกินกว่า 1 ปี (คือ ตั้งแต่ 1 ปี 1 วันขึ้นไป) ส่วนความผิดที่มีโทษอัตราจำคุกตั้งแต่ 1 ปีลงมาหรือมีอัตราโทษที่เบาว่าโทษจำคุก เช่น ปรับ เป็นต้น จะเรียกว่า Misdemeanor ทั้งนี้ การจำแนกความผิดออกเป็น 2 ประเภทดังกล่าว จะเป็นการจำแนกในเบื้องต้นเท่านั้น ในรายละเอียดของ Felony และ Misdemeanor อาจจำแนกออกเป็นประเภทย่อยอีก เช่น Felony อาจจำแนกออกได้เป็น Class A,B,C,D หรือ 1st, 2nd, 3rd, 4th Degree ส่วน Misdemeanor ก็อาจจำแนกออกได้เป็น Gross Misdemeanor และ Petty Misdemeanor เป็นต้น

การแบ่งแยกประเภทความผิดออกเป็น Felony และ Misdemeanor นั้นมีประโยชน์ประการแรกในการจำแนกเขตอำนาจศาลในการพิจารณาคดี โดยส่วนใหญ่แล้วคดีอาญาประเภท Felony จะตั้งต้นคดีที่ศาลซึ่งการดำเนินการโดยรัฐบาลท้องถิ่นของมลรัฐนั้นๆ และจะใช้ผู้พิพากษาอาชีพเป็นผู้ดำเนินการ ส่วนคดีประเภท Misdemeanor จะขึ้นศาลที่กระจายอยู่ทั่วไปในท้องถิ่น (County) แต่ละท้องถิ่น ซึ่งจะมีผู้พิพากษาที่ไม่ใช่ผู้พิพากษาอาชีพ เรียกว่า Magistrate เป็นผู้ดำเนินการ ส่วนประโยชน์ประการที่สองคือ เนื่องจากจำแนกประเภทความผิดนั้นมีผลในเรื่องสถานที่บังคับโทษด้วย กล่าวคือ หากเป็นความผิดที่ศาลลงโทษแบบ Felony จำเลยจะถูกส่งตัวไปคุมขังในเรือนจำซึ่งดำเนินการโดยรัฐบาลมลรัฐ (State Penitentiary) แต่ถ้าศาลลงโทษแบบ Misdemeanor คือ จำคุกตั้งแต่ 1 ปีลงมา จำเลยจะถูกส่งไปคุมขังในคุกท้องถิ่น (Jail)¹

กฎหมายอาญาในประเทศสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่แล้วจะบัญญัติการกระทำที่เป็นความผิดและอัตราโทษสำหรับความผิดนั้น ๆ ไว้ในมาตราเดียวกัน ซึ่งอัตราโทษของแต่ละความผิด

¹สถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม. (2551). *การกำหนดชั้นโทษและการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม. หน้า 115.

ก็จะแตกต่างกันไปตามความร้ายแรงของความผิด (severity/gravity) อัตราโทษสูงที่สุดในระบบกฎหมายสหรัฐอเมริกาคือ โทษประหารชีวิต (สำหรับบางรัฐที่ยังไม่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต) โทษที่รุนแรงในระดับรองลงไปและเป็นรูปแบบที่ใช้เป็นหลักในประเทศสหรัฐอเมริกา คือ โทษจำคุก

ในการกำหนดโทษจำคุกนั้น ศาลอาจกำหนดโทษจำคุกแล้วรอการลงโทษไว้โดยกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติก็ได้ แต่การคุมประพฤติในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นมาตรการที่ศาลกำหนดได้โดยไม่ต้องวางโทษจำคุกก่อน (เทียบได้กับการรอการกำหนดโทษ) ทั้งนี้ การคุมประพฤตินี้จึงถือเป็นสภาพบังคับในทางอาญาที่ศาลนำมาใช้มากพอ ๆ กับการจำคุก ส่วนโทษที่ใช้รองจากโทษจำคุก ซึ่งศาลไม่ค่อยให้ความสำคัญมากนัก คือ โทษปรับ นอกจากโทษปรับแล้ว การใช้ค่ายทหาร (Boot Camp) ซึ่งเป็นการลงโทษระดับกลางรูปแบบหนึ่งก็ได้ถูกนำมาใช้

ในประเทศแคนาดาก็เช่นเดียวกันความผิดที่มีโทษจำคุกน้อยกว่า 2 ปีลงมาจะอยู่ในอำนาจของรัฐบาลมลรัฐ ซึ่งศาลของรัฐบาลมลรัฐมีอำนาจส่งคนเข้าไปควบคุมตัวในค่ายทหารได้

ประเด็นว่าจะบังคับใช้มาตรการควบคุมตัวในค่ายทหารกับความผิดประเภทใด ในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยสภาพของการควบคุมตัวในค่ายทหารสามารถใช้ได้กับการกระทำ ความผิดเกือบทุกประเภท แต่ส่วนใหญ่จะนำมาใช้กับคดีที่ไม่ร้ายแรงที่ผู้กระทำความผิดสามารถแก้ไขฟื้นฟูเพื่อกลับเข้าสู่สังคมได้ โดยพิจารณาจากโทษจำคุกที่จะลงคือเป็นโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน 7 ปี ศาลอาจสั่งให้มาควบคุมตัวในค่ายทหารหลังจากจำคุกมาแล้วระยะหนึ่งแล้วมาควบคุมในค่ายทหารก่อนปล่อยตัวก็ได้ เนื่องจากระบบกำหนดโทษในปัจจุบันได้นำมาตรการคุมประพฤตินำมาใช้ในรูปแบบต่างๆซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบหลักคือ การใช้มาตรการคุมประพฤติในฐานะที่เป็นมาตรการเลี่ยงโทษจำคุก และการใช้มาตรการคุมประพฤติประกอบการลงโทษจำคุก

ส่วนประเทศไทยประมวลกฎหมายอาญานั้นมิได้จำแนกประเภทของความผิดเอาไว้ดังเช่นประเทศสหรัฐอเมริกาหรือประเทศอังกฤษ ผู้เขียนเห็นว่าสิ่งที่ประเทศไทยจะนำเรื่องการควบคุมตัวในค่ายทหารมาใช้ได้นั้น ให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจพิจารณากรณีจำเป็นใดที่สามารถนำมาใช้ได้บ้าง ทั้งนี้ตามมาตรา 89/2 ซึ่งอาจกำหนดให้ถูกควบคุมตัวในค่ายทหารได้หรือในกรณีที่ศาลเห็นว่าควรมีการคุมประพฤติก็น่าจะสามารถสั่งให้ไปควบคุมตัวในค่ายทหารได้เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่มีกำกัณฑ์ประเภทความผิดที่ศาลสามารถสั่งให้ควบคุมตัวในค่ายทหารได้เนื่องจากมาตรา 89/2 นั้นไม่ได้กำกัณฑ์ประเภทของความผิดเอาไว้ซึ่งสามารถใช้ได้กับคดีทุกประเภทความผิด ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า เมื่อมีการกำหนดให้การควบคุมตัวในค่ายทหารเป็นสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำที่ศาลสามารถนำมาเป็นสถานที่ทางเลือกแล้วก็จะส่งผลให้มีผู้กระทำความผิด

บางส่วนที่ยังไม่ควรถูกส่งตัวเข้าเรือนจำทำให้เรือนจำไม่แออัดและเป็นกา รให้โอกาสพวกเขา เหล่านั้นอีกด้วย

4.5.2 ประเภทบุคคลที่จะถูกควบคุมตัวในค่ายทหาร

ประเทศไทยหากมีการกำหนดให้การควบคุมตัวในค่ายทหารเป็นทางเลือกของศาลที่ใช้ แทนการลงโทษจำคุก หรือคุมประพฤติ นั้น เห็นว่า บุคคลที่สามารถถูกส่งตัวให้ควบคุมตัวในค่าย ทหารควรจะเป็นบุคคลที่ถูกพิพากษาว่ามีความผิด และถูกกำหนดอัตราโทษทางอาญาแล้วการสั่งให้ ควบคุมตัวสถานที่อื่นได้โดยการควบคุมตัวที่ค่ายทหาร

การกำหนดเกณฑ์อายุที่สามารถเข้าควบคุมตัวในค่ายทหารขั้นตํานั้น ในประเทศ สหรัฐอเมริกาคือ 13 ปีและสูงสุดไม่เกิน 45 ปี ส่วนในประเทศอังกฤษจะใช้การควบคุมตัวในค่าย ทหารกับเยาวชนอายุระหว่าง 18-21 ปี และประเทศแคนาดาอายุระหว่าง 16-29 ปี แสดงให้เห็นว่า การควบคุมตัวผู้กระทำผิดไว้ในค่ายทหารของต่างประเทศนั้นใช้กับผู้ที่มีอายุไม่มากนัก ประกอบ กับลักษณะของค่ายทหารสำหรับควบคุมตัวผู้กระทำผิดนั้น มีลักษณะที่เป็นการฝึกฝนร่างกาย และ ปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยเหมือนการฝึกทหาร

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า หากประเทศไทยจะนำสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาเป็นสถานที่ ทางเลือกมาใช้ ผู้เขียนจึงเห็นว่า ทางเลือกของสถานที่จำคุกคือค่ายทหารนั้น เกณฑ์อายุของบุคคลให้ เป็นไปตามมาตรา 89/2 ซึ่งใช้ได้กับทุกช่วงอายุ แต่บุคคลดังกล่าวต้องยังมีสรีระทางร่างกายที่มีความ พร้อมในการทำงานแล้ว และควรมีความพร้อมทางร่างกาย และจิตใจ เป็นผู้กระทำผิดที่สามารถ ปฏิบัติตามคำสั่งได้ ไม่เป็นผู้มีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ ไม่เป็นผู้เจ็บป่วย หรือโรคติดต่อร้ายแรง และไม่เป็นผู้มีจิตบกพร่อง หรือมีอาการแทรกซ้อนทางจิตประสาทหรือมีพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิด ความเสียหายต่อบุคคลอื่นหรือหน่วยงาน เช่น เป็นผู้ที่กระทำความผิดอาญาที่มีประวัติการทำผิดทาง เพศหรือการกระทำอนาจารต่างๆ ด้วยความวิปริตทางเพศ ซึ่งไม่สามารถควบคุมตัวในค่ายทหาร ได้ โดยก่อนเข้ารับการควบคุมตัวจะต้องมีการตรวจสอบสุขภาพร่างกายและจิตใจ โดยแพทย์และนักจิตวิทยา เสียก่อน

4.5.3 ความยินยอมของผู้กระทำความผิดในการควบคุมตัวในค่ายทหาร

หากประเทศไทยกำหนดให้การควบคุมตัวในค่ายทหารเป็นทางเลือกของศาลแทนการ จำคุก เช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งในประเทศดังกล่าวจะใช้มาตรการนี้ต่อเมื่อได้รับความ ยินยอมจากผู้กระทำผิดเสียก่อน แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่า แม้สถานะทางกฎหมายของการควบคุมตัว ในค่ายทหารจะไม่ได้เป็นโทษที่ศาลใช้เป็นลำดับแรกในการลงโทษผู้กระทำความผิดก็ตามแต่การ ควบคุมตัวในค่ายทหารเป็นสถานที่อื่นที่ศาลจะเลือกสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้เท่านั้น ดังนั้น ศาลจึงมีดุลพินิจในการสั่งใช้การควบคุมตัวในค่ายทหารได้ทันทีโดยมิต้องได้รับความยินยอมจาก

ผู้กระทำผิดก่อนเพราะถือเป็นกรณีที่ศาลจะสั่งได้ต้องเป็นกรณีจำเป็นศาลควรมีอิสระ อย่างไรก็ตาม หากผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด ก็จะมีมาตรการบังคับอีกครั้งหนึ่งซึ่งอาจหมายถึงการให้กลับเข้าสู่เรือนจำ

หากประเทศไทยกำหนดให้การควบคุมตัวในค่ายทหารเป็นสถานที่อื่นแทนการจำคุกในเรือนจำ จะทำให้การควบคุมตัวในค่ายทหารมีลักษณะเฉพาะซึ่งแตกต่างจากการเป็นเพียงเงื่อนไขหนึ่งของการคุมประพฤติ กล่าวคือ การควบคุมตัวในค่ายทหารจะมีสภาพบังคับเด็ดขาดที่ทำให้ศาลมีดุลพินิจในการสั่งให้ผู้กระทำความผิดควบคุมตัวในค่ายทหารแทนการลงโทษจำคุกในเรือนจำได้เลย เมื่อเห็นว่าผู้กระทำความผิดยังไม่สมควรถูกจำคุก หรือไม่ควรลงโทษปรับผู้กระทำความผิดนั้น โดยไม่จำเป็นต้องสอบถามความยินยอมจากผู้กระทำความผิดก่อนว่าจะยินยอมหรือไม่ แม้ผู้กระทำความผิดไม่ยินยอม ศาลก็มีอำนาจที่จะสั่งให้ควบคุมตัวในค่ายทหารได้และเป็นที่สุดต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกาในการที่ศาลกำหนดสถานที่ดังกล่าวต่อไป

4.5.4 มาตรการบังคับกรณีมีการฝ่าฝืนการควบคุมตัวในค่ายทหาร

เมื่อมีการกำหนดสถานที่คือค่ายทหารเป็นสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ ซึ่งหากมีการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม ศาลมีทางเลือกเพียง 2 ประการ คือ ประการแรก ตักเตือนผู้กระทำความผิดให้ปฏิบัติตามเงื่อนไข หรือประการที่สอง คือ ให้เข้าเรือนจำทันที หากผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งไม่ว่ากรณีใดๆ ที่ศาลกำหนด ศาลไม่ควรที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดทันที เนื่องจากขัดต่อวัตถุประสงค์ของมาตรการลงโทษด้วยการควบคุมตัวในค่ายทหาร อีกทั้งยังควรต้องให้โอกาสผู้กระทำความผิดอีกครั้งหนึ่งก่อนด้วย

เมื่อมีการฝ่าฝืนคำสั่งก็อาจจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ทหารผู้ที่ควบคุมดูแลตักเตือนในเบื้องต้นก่อน หากมีการฝ่าฝืนซ้ำอีก จึงรายงานต่อศาลเพื่อให้ศาลพิจารณาแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่ง โดยอาจเปลี่ยนแปลงให้มีการฝึก โดยมีการใช้แรงงานที่หนักขึ้นกว่าเดิมเพื่อเป็นการลงโทษและข่มขู่ยังยั้ง หากยังคงฝ่าฝืนต่อไป ศาลจึงค่อยเปลี่ยนมาเป็นการลงโทษจำคุกในเรือนจำแทนซึ่งต้องมีการหักวันที่ถูกควบคุมตัวในค่ายทหารไปด้วยตามวันที่อยู่จริง โดยการที่ศาลจะสั่งให้กลับมาใช้โทษจำคุกเรือนจำนี้จะต้องมาตรการขั้นสุดท้ายที่ศาลจะใช้กับผู้กระทำความผิด เพื่อให้ผู้กระทำความผิดนั้นกลับไปชดใช้ความผิดในเรือนจำ เนื่องจากเขาไม่เหมาะสมที่จะชดใช้ความผิดของตนในสังคมหรือชุมชนแล้วนั่นเอง

ดังนั้น การควบคุมตัวไว้ในค่ายทหารมีลักษณะที่ไม่ร้ายแรงเท่ากับการถูกตัดสินให้จำคุกในเรือนจำ ดังนั้นหากมีการฝ่าฝืนข้อบังคับในการควบคุมตัว ผลก็คือ ผู้กระทำความผิดควรที่จะได้รับโทษที่หนักขึ้น ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดฝ่าฝืนเงื่อนไขในการควบคุมตัวหรือหรือหลบหนีมีบทลงโทษคือให้จำคุกในเรือนจำต่อไป

กรณีที่ผู้กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการควบคุมหลบหนีการควบคุม เห็นว่าสถานะผู้กระทำผิดมีสถานะเป็นนักโทษแล้ว ผู้เขียนเห็นว่าเจ้าหน้าที่ทหารหรือเจ้าหน้าที่ควบคุมตัวมีอำนาจในการจัดการเช่นเดียวกับนักโทษในเรือนจำคือ สามารถใช้อาวุธปืนหรืออาวุธอื่นกับผู้ต้องขังหลบหนีได้ ดังนั้น หากนำการควบคุมตัวในค่ายทหารมาใช้ในคดีอาญาควรนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาใช้กับผู้กระทำผิดที่หลบหนีด้วย

4.6 วิธีการนำการควบคุมตัวในค่ายทหารมาใช้ในคดีอาญาของประเทศไทย

เมื่อมีการกำหนดให้ค่ายทหารเป็นสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาใช้แทนการลงโทษในเรือนจำแล้ว และมีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่อำนาจแก่ศาลในการนำผู้กระทำผิดควบคุมในค่ายทหารแทนการลงโทษจำคุกในเรือนจำ ต้องมีกระบวนการหรือวิธีการในการสั่งให้ผู้กระทำผิดควบคุมตัวในค่ายทหารด้วย โดยในหัวข้อนี้ผู้เขียนจะวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.6.1 กระบวนการทำคำสั่งของศาล

ให้ศาลใช้ดุลพินิจในการสั่งอย่างเป็นทางการเป็นอิสระว่าควรกำหนดให้ใครเป็นบุคคลที่ควรจะได้รับ การควบคุมตัวโดยใช้ค่ายทหารแทนเรือนจำ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้กระทำผิด และศาลจะเป็นผู้กำหนดเงื่อนไขอื่นไว้ในคำพิพากษาเช่นกัน แต่ทั้งนี้หลักโดยจะพิจารณาจากพฤติการณ์แห่งคดีและความเหมาะสมของผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล แต่ทั้งนี้ก็ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ในมาตรา 89/2 โดยผู้เขียนเห็นว่าศาลต้องพิจารณาจากรายงานสืบเสาะของพนักงานคุมประพฤติถึงความเหมาะสมของบุคคลที่จะได้รับการควบคุมตัวในค่ายทหาร ในเรื่อง อายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของจำเลย ตลอดจนสภาพแห่งความผิด และเหตุอื่นอันควรปรานีต่างๆ ดังนั้น ศาลจึงควรเป็นผู้สั่งให้ผู้กระทำผิดไปควบคุมตัวในค่ายทหารอีกชั้นหนึ่งด้วย

หลังจากที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้วผู้กระทำผิดจะอยู่ในความควบคุม ของเจ้าหน้าที่ทหาร ในสหรัฐอเมริกาบางมลรัฐจึงกำหนดให้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการควบคุมตัว เช่น กรมราชทัณฑ์ หรือ กรมคุมประพฤติพิจารณาอนุมัติรับตัวผู้กระทำผิดที่จะเข้ามารับการฝึกในค่ายทหารด้วยอีกชั้นหนึ่ง

ดังนั้น หากประเทศไทยมีการกำหนดสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำมาเป็นค่ายทหารแล้ว เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการควบคุมตัวคือ เจ้าหน้าที่ทหาร ดังนั้นจึงควรให้เจ้าหน้าที่ทหารพิจารณาความยินยอมที่เห็นควรนำผู้กระทำผิดมาฝึกหรือไม่อีกชั้นหนึ่งด้วย เพื่อเป็นการสอบถามความ

สมัครใจของเจ้าหน้าที่ทหาร หากเจ้าหน้าที่ทหารยินยอมศาลจะต้องสั่งให้ผู้กระทำผิดนั้นเข้าไปรับโทษในเรือนจำต่อไป

สำหรับการเปลี่ยนแปลงคำสั่ง เมื่อข้อเท็จจริงและสิ่งแวดล้อมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดได้เปลี่ยนแปลงไป ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งดังกล่าว โดยการร้องขอของผู้กระทำผิดเอง หรือเจ้าหน้าที่ทหารที่ควบคุม เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์มีเหตุให้ต้องเปลี่ยนไปศาลอาจมีการลดวันกำหนดโทษลงได้ทั้งนี้พิจารณาถึงความสมควรตามความเหมาะสมต่อไป

4.6.2 กิจกรรมที่ทำระหว่างการควบคุมตัวในค่ายทหาร

การสั่งให้ผู้กระทำผิดระหว่างการควบคุมตัวในค่ายทหารถือเป็นการทดแทนการลงโทษในเรือนจำ เนื่องจากการลงโทษจำคุกในเรือนจำนั้น ไม่ได้เน้นไปที่วัตถุประสงค์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด เมื่อศาลให้ควบคุมตัวในค่ายทหารแทนเรือนจำแล้ว ก็ต้องพิจารณาถึงประเภทการควบคุมให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละราย และทำให้เกิดความยุติธรรมและเสมอภาคด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด และทำให้การควบคุมตัวในค่ายทหารนั้นเกิดประโยชน์ต่อผู้กระทำผิดและชุมชน จึงควรพิจารณากิจกรรมให้มีความชัดเจน หลากหลาย และเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ และบุคลิกภาพของบุคคลผู้กระทำผิดแต่ละราย เช่น การฝึกฝนระเบียบวินัย อบรมจริยธรรม รวมทั้งการให้ความรู้ การฝึกวิชาชีพ ซึ่งการให้ผู้กระทำผิดทำกิจกรรมที่เหมาะสมกับลักษณะความรู้ความสามารถ และลักษณะเฉพาะตัวของผู้กระทำผิดจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้กระทำผิดนั้นและหน่วยงานที่รับการควบคุมดูแลตลอดจนกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดอย่างแท้จริง

4.6.3 หน่วยงานที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลการควบคุมตัวในค่ายทหาร

หากจะนำการควบคุมตัวผู้กระทำผิดในค่ายทหารมาใช้ในคดีอาญา หน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลควรเป็นหน้าที่ของกองทัพ เนื่องจากมีทรัพยากรบุคคลและสถานที่ที่สามารถรองรับผู้กระทำผิดได้ อาจจะประสานความร่วมมือไปยังหน่วยงานทหาร ในระดับนโยบายผ่านการส่งเสริมและมอบงบประมาณพิเศษแก่หน่วยงานที่ให้การสนับสนุน และควรเสริมศักยภาพของครูฝึกทหารเหล่านี้ทางด้านความรู้ ทักษะ และทักษะในเรื่องของการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดอย่างต่อเนื่องและมีแบบแผน²

² ศักดิ์ชัย เลิศพานิชพันธ์. (2551). การศึกษาแนวทางและความเป็นไปได้ในการนำมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้เพื่อเป็นมาตรการทางเลือกแทนการจำคุกในการลงโทษผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 10.

4.6.4 การสิ้นสุดของการควบคุมตัวในค่ายทหาร

เมื่อผู้กระทำผิดถูกควบคุมตัวอยู่ในค่ายทหารครบตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดแล้ว ภายหลังจากปล่อยตัวควรมีการติดตามประเมินผลภายหลังปล่อยตัวในประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐ อิลลินอยส์จะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการติดตามผู้กระทำผิดที่ถูกปล่อยตัวในระยะแรกหลังจากนั้นอาจให้มารายงานตัวเป็นระยะเวลาหนึ่งก่อนที่จะกลับไปใช้ชีวิตตามปกติต่อไป

ผู้เขียนเห็นว่าควรมีการติดตามและประเมินผลภายหลังปล่อยตัว แม้ว่าในประเทศไทยจะเพิ่มเริ่มมีการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ แต่สามารถให้เจ้าหน้าที่ทหารทำหน้าที่ควบคุมตัวติดตามผลการควบคุมตัว โดยอาจให้ผู้กระทำผิดที่ได้รับการปล่อยตัวไปแล้วมารายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตามระยะเวลาที่กำหนดต่อไป

ดังที่ได้วิเคราะห์ไปแล้วข้างต้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า การจำคุกสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ ซึ่งเป็นมาตรการลงโทษระดับกลางนั้น ซึ่งในกฎหมายไทยได้มีการกำหนดให้สามารถจำคุกในสถานที่อื่น ได้ตามที่กำหนดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 จึงมีความเห็นว่าควรมีการเพิ่มสถานที่ที่สามารถลงโทษจำคุกได้โดยกำหนดให้ค่ายทหารเป็นสถานที่อื่นตามกฎหมายที่ให้อำนาจศาลในการสั่งเป็นสถานที่ทางเลือกซึ่งเพื่อเป็นการเลี่ยงการลงโทษจำคุกในเรือนจำเพื่อระบายนักโทษสั้นๆ และเพื่อฟื้นฟูจิตใจ โดยมีหลักเกณฑ์และวิธีการดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น

อย่างไรก็ตาม ในการเพิ่มสถานที่อื่นนอกจากเรือนจำเป็นสถานที่ควบคุมตัวผู้กระทำ ความผิดคือค่ายทหารแล้ว เพื่อให้ศาลมีดุลพินิจ ในการส่งค่ายทหารมาเป็นที่ควบคุม จะต้องมีการ คำนึงถึงกระบวนการบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในกระบวนการทำการควบคุมตัว ในค่ายทหารของผู้กระทำผิดด้วย เพราะการแก้ไขกฎหมายในประเด็นดังกล่าวทำให้ปริมาณ คดีที่ศาลอาจใช้การควบคุมตัวในค่ายทหารกับผู้กระทำผิดมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจะต้องเป็นหน้าที่ ของพนักงานคุมประพฤติทำการสืบเสาะข้อเท็จจริงทั้งหลายอันเกี่ยวพันกับการกระทำผิด เพื่อ เป็นประโยชน์ต่อศาลประกอบการพิจารณาพิพากษาคดีก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้กระทำผิดไป ควบคุมตัวในค่ายทหารแทนการจำคุกในเรือนจำ

นอกจากนี้ เมื่อมีการสั่งให้ผู้กระทำผิดถูกควบคุมตัวในค่ายทหาร ก็ต้องมีกองทัพที่เข้ามา มีอำนาจทำหน้าที่ควบคุมการปฏิบัติงานของผู้กระทำผิดให้ทำงานครบถ้วนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ในคำพิพากษาเข้ามาเกี่ยวข้องในกระบวนการด้วย ซึ่งหน่วยงานที่มีอยู่ในปัจจุบันอาจยังมีทรัพยากร ไม่เพียงพอ ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งพนักงานคุมประพฤติ ศาล กองทัพและผู้กระทำผิด ปัญหา เหล่านี้จะต้องมีการคำนึงถึงและมีการพัฒนาไปพร้อม ๆ กับการแก้ไขกฎหมายด้วยเพื่อที่จะได้ ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสังคมต่อไป